

Inhoud

14e jaargang
- november 1967

1. Redactiewoord.
2. Van het soldatenfront:
 - Varia: - Drie dagen-ers;
 - Nieuw opgeroepen;
 - Nieuwe adressen;
 - Onze soldaten schrijven;
 - Briefwisseling met miliciens in Duitsland;
 - Cijfergegevens omtrent vrijstelling op lichamelijke grond;
 - MILAC: Ontstaan - doel - methode.
3. Maandelijks portretje : Staf Janssens.
4. Foto-show.
5. "Echo" op bezoek.
6. Jaarmarkt-echootjes.
7. Poëzie van bij ons.
8. Dodende stralen over Breendonk.
9. Rust.
10. De fanfare van mijn dorp, was de trots van heel het dorp.
11. Toneel in Breendonk.
12. Boekenkroniek.
13. Stond er in Puurs een schandpaal?
14. K.W.B.-rubriek:
 - Wijkmeestersstudiedag te Mechelen op 24.9.'67.
 - Bestuursvergadering op 1.10.'67.
 - Het jaar van de veiligheid.
15. Sportkroniek.
16. Dagklapper.
17. Prijskamp.
18. Aankondigingen.

De gepubliceerde artikels verschijnen onder de uitsluitende verantwoordelijkheid van de inzender. Het gebruik van een pseudoniem is toegelaten in zover de stellers ons bekend zijn.

REDACTIE:

Beenhouwerstraat, 21
BREENDONK

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER:

Stef Vliwijs
Beenhouwerstraat, 21
BREENDONK

Verkoopprijs : 10 Fr.

Gratis voor onze soldaten.

Redactiewoord

Er bestaat geen menslievendheid meer de dag van vandaag. Helpen zit er bij de mensen niet meer in. Vroeger was dat allemaal anders, dan stak de een de ander een handje toe, gratis, dat spreekt. Nu moet alles betaald worden. Nee met de tijd zijn de mensen er niet op verbeterd.

Deze en nog andere pessimistische gezegden hoort men vaak. Ze zijn niet alleen pessimistisch, maar vooral onjuist.

Wij belven inderdaad een tijd waarin meer gegeven en geholpen wordt dan ooit voordien. Die zogenaamde onderlinge hulp van vroeger was in werkelijkheid meestal een verkapte vorm van ruiling van diensten. Toen werd de hulp verleend met het duidelijk inzicht zelf geholpen te worden. Men gaf slechts in de zekerheid minstens evenveel terug te krijgen.

Nu is dit geven echt en veelal naamloos, bewijze daarvan, de hulp aan onderontwikkelde gebieden, broederlijk delen, enz. Men geeft nu aan onbekenden, met de daaruit voortvloeiende wetenschap dat niets kan terug verwacht worden.

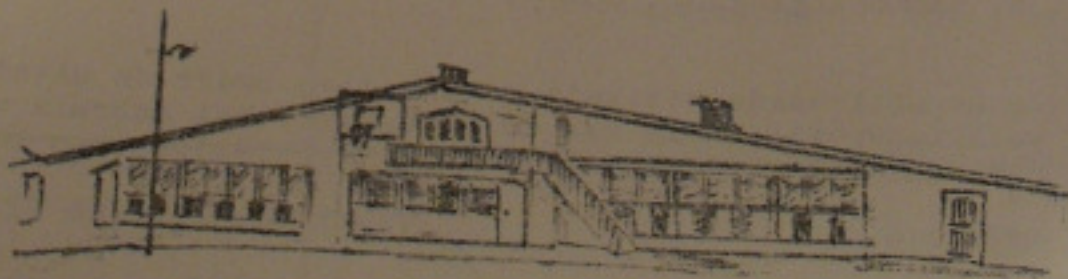
De Breendonkenaar mag in dit spontane geven een ware kampioen genoemd worden. Voorbeelden van zijn edelmoedigheid zijn legio. Collecten in de kerk halen recordcijfers. Elk initiatief van onze Zusters met betrekking tot hun school wordt steeds mild gesteund. Voor het St. Leonarduscentrum werd nooit tevergeefs op onze dorpsgenoten beroep gedaan.

En hierover, nl. het Centrum of liever over de stille bouwers hiervan willen wij het vandsag hebben.

Hij zouden graag namen citeren van allen die hun steentje (letterlijk en figuurlijk) hebben bijgedragen tot de verwezenlijking van dit, voor onze gemeenschap zo nuttig gebouwencomplex. Het gevaar iemand te vergeten belet ons namen voorop te stellen.

Wij danken en brengen hulde aan hen die financiële steun verleenden, aan hen die de plannen ontwierpen, aan hen, die dank zij hun relaties en persoonlijke inzet, sterke prijsverminderingen op materialen hebben bekomen, aan hen die deze

materialen hebben aangevoerd, aan hen die hun vrije tijd en stiel-kennis hebben ten dienste gesteld en nog stellen om deze materialen

te doen uitgroeien tot de lokalen die wij nu kennen. Bij een toevallig bezoek aan het Centrum, 't zij op een avond, 't zij op een vrije dag, zal U bemerken hoeveel mensen - 't moet gezegd dat het vaak dezelfde zijn - er gratis tijd en moeite offeren voor opbouw, afwerking en verfraaiing van deze lokalen. Deze stille, naamloze werkers kunnen wij niet genoeg dankbaar zijn. Zij zijn voor ons tevens een voorbeeld, dat - zoals hoger beweerd werd - in onze tijd de ondankbaarheid en de baatzuchtigheid minder dan ooit zegevieren. St.

MAANDELIJKS

PORTRET

Gustaaf Janssens: drie pijlen: drie oppergaaien

Het gebeurt ons niet alle dagen, dat wij te gast zijn bij een Europees kampioen. Voor ons zit immers Staf Janssens, Europees kampioen wipschieten 1963. En hoe ! . . . Maar laat ons bij het begin beginnen.

Staf was nog maar een heel klein ventje toen hij met pijl en boog kennis maakte. Zijn vader was immers een verwoed schutter, en er gingen weinige zondagen voorbij zonder dat Staf met hem meedraafde naar de St. Sebastiaan. Daar hield Natje Goubin lokaal voor de plaatselijke schuttersgilde. Toenmalige kampioenen als "de Jakkie" en Leonard Van den Dooter kampten er op de liggende wip. Als kleine knaap mocht Staf de pijlen gaan terugbrengen, wat reeds heel wat betekende. In een moment van onoplettendheid probeerde hij al eens zelf de boog te spannen en . . . de boogschutter Staf Janssens was geboren.

Toen Staf 14 was - hij was dan al 2 jaar officieel schutter - had hij de plaatselijke gemeenteschool doorlopen. Van verder studeren was er toen nog maar weinig sprake. Staf zou schrijnwerker worden. Het begon in een nederige zaak in de Groenstraat. Ondertussen is ze verhuisd en uitgegroeid tot het welgekende Succesmeubel-bedrijf. Na het werk de ontspanning: voor Staf evenveel uren van geduldig oefenen met pijl en boog. En de resultaten bleven niet uit. De jonge snaak bleek immers "een goede arm" en een goed zicht te bezitten: twee onontbeerlijke kwaliteiten voor een goede wipschutter.

Ook wipschutters hebben een hart en Staf ontkwam evenmin aan Cupido's pijlen. Hij had zijn oog laten vallen op een schattig meisje uit het naburige Kalfort. Toen bleek dat ^{zijn} aanstaande schoonvader eveneens een hartstochtelijke beoefenaar van de boogsport was, kon er nog weinig mislopen. Schoonvader Jan Verheyden was niet weinig fier over zijn schietende schoonzoon en troonde hem alvast mee naar Eikevliet. Daar was de St.-Donatusgilde gevestigd, een bloeiende schuttersvereniging en schoonvader Jan was er een vaste waarde. Staf schakelde toen voorgoed over op de staande wip. Een periode van intens trainen was aangebroken. Meerdere avonden per week fietste Staf naar Eikevliet; er kwam veel geduld en doorzetting aan te pas, want Staf wist dat hij nog alles te leren had. Zijn leer- en oefenmeesters waren Jef Mees en Pol Smets; over hen spreekt Staf met veel ontzag en dankbaarheid, met een beetje heimwee in zijn stem. Zo werd Staf stilaan een te duchten heerschap in de wereld van de boog.

Toen kwam het grote jaar 1963. Staf werd aangeduid voor het Europees kampioenschap te Overzande in Nederland. De drie inrichtende landen: Nederland, Frankrijk en België - de enige landen trouwens waar de boogsport nationaal georganiseerd is - vaardigen elk 72 van hun beste schutters naar dit jaarlijks treffen. Op de 30 meter hoge wip troont dan slechts één eenzame oppergaai, in tegenstelling tot de gewone wedstrijden. Ieder deelnemer mag driemaal proberen de kleurige vogel neer te halen. Wie met een van zijn drie pijl

len roos treft in praktisch zeker van een volgende ronde om de titel-
strijd. Toen Staf aan de beurt kwam, hadden reeds 111 deelnemers hun
beide pijlen verschoten. In totaal waren dus reeds 333 pijlen de
lucht in gegaan en amper 12 keer was de vogel naar beneden getuimd.
Kalm legde Staf aan en zijn eerste pijl snorde de lucht in. Onder
luid applaus viel de gaai naar beneden ; het gebeurt immers zelden
dat een schutter reeds met zijn eerste pijl raak treft. Tweede pijl,
zelfde kalste ... opnieuw tuimelt de gaai omlaag. Staf maakt een
bokkesprong van geluk, want virtueel was hij reeds kampioen van
Europa. Toen ook nog zijn derde pijl een voltreffer was, werd het
stil op de weide in Overzande... want dit was een uniek moment in de
eeuwenoudegeschiedenis van de handboogsport ! "Ik moet in een bij-
zondere dag geweest zijn" zegt Staf nog steeds.

Tevoren was Staf reeds koning van St-Donatus, zodat zijn ex-
ploot te Overzande niet louter aan het toeval dient toegeschreven.
Voor die uitzonderlijke prestatie ontving hij trouwens de zilveren
NLOSplakket, een onderscheiding waarop slechts weinig belgische
atleten kunnen prat gaan.

Meteen zijn we bij de trofeeënkaart beland : fraaie tinnen scho-
tels, zilveren couverts, gouden medailles, evenveel gelukkige her-
inneringen voor Staf. Langs de muur een stel prachtige porseleinen
schotels : "Buffalo, Antwerp", "Baronne, Ingelmunster", "Donkister,
Baardegem", "Tricentenaire" van Duinkerken in Frankrijk. Een pracht-
stuk tussen de vele andere is getekend "De Vrije Schutters, Ingooi-
gem" en werd gewonnen tijdens de viering van Streuvels' 95 jaar ;
"een buitengewone vent, die Streuvels", getuigt Staf.

Naast de trofeeën bewaart hij ook verscheidene tijdschrift-
artikels die zijn exploit van Overzande beschrijven. De nederlandse
"Provinciale Zeeuwse Courant" zette het zelfs in rode letter op
haar frontpagina.

Ook de oudste zoon luc (13 jaar) kan aardig wat schieten.
In 64 en 66 werd hij belgisch jeugdkampioen en ook voor dit jaar
lijkt hij een ernstig kandidaat. Nog jonger is Dirk ; op de meeste
jeugdturnoien is hij de jongste schutter, wat niet wegneemt dat
hij vele prijzen wegkaapt. Hoe kan het anders, met een europees
kampioen als trainer !

Waardige opvolgers voor een waardig kampioen. Maar zover zijn
we nog lang niet ! Want Staf is nog niet zinnens er het boogje bij-
neer te leggen. En met reden. In dat gedenkwaardige 1963 schoot
Staf 33 hoofdvogels naar beneden ; dit jaar eind augustus reeds 14,
dus....

Ambities ? Jazeker, en waarom niet ! Staf hoopt nog veel ge-
zeilige uurtjes te beleven met pijl en boog. Er is ook het europees
kampioenschap. Tussen twee deelnamen aan dat toptreffen moeten in
België minstens vijf jaar verlopen. Dus eerst in '68 of '69 maakt
Staf kans op een nieuwe selectie en wie weet een nieuwe titel.

Wij vinden het jammer dat het wipschieten niet voorkomt op het
olympisch programma. België kon best nog een paar olympische kam-
pioenen gebruiken, dachten wij. Maar daar stoort Staf zich niet aan.

Hij schiet er immer lustig op los. Gans het jaar door.'s Zomers
in de weiden, en tijdens de wintermaanden in de "torens". Per jaar

"verslijt" Staf zowat 100 pijlen, wat ongeveer neerkomt op een pijl per schieting.

Bij al die verhalen blijft onze gastvrouw serene kalm. Zij kan het best lijden dat haar kampioen heel wat uurtjes van zijn vrije tijd opoffert aan zijn geliefde sport. "We zorgen ervoor steeds op tijd thuis te zijn" voegt Staf er trouwens aan toe.

Zo leeft Staf Janssens, de rustige kampioen van een rustige sport.

Met U wensen wij hem en zijn gezin nog vele gezellige en sportieve jaren, daar in die rustige buurt, op de grens van Kalfort en Eikevliet.

Cois.

MILACPILLEN

● Wij zijn gewoonlijk gerust in het lot van de anderen en steeds ongerust nopens ons eigen lot. Kan het niet andersom naar de geest van het evangelie?

● Ieder soldaat ontvangt zijn marsbevel voor zijn nieuwe kerkgemeenschap die de kamer is: « wees goed voor elkander ».

● Een mens, soldaat of niet, kan moeilijk leven zonder doel. Hij moet zich aan iemand of iets kunnen toewijden. Grijp de kans op uw kamer.

● God heeft niemand uitgesloten uit zijn liefde!
En wij?

● Men kan getuige zijn van Christus enkel maar door tussen de mensen te leven.

● Kontakt met anderen: kans tot verrijking!

● Apostolaat voor u: goede wil mobiliseren en op de kamer aan ieder zijn kans geven.

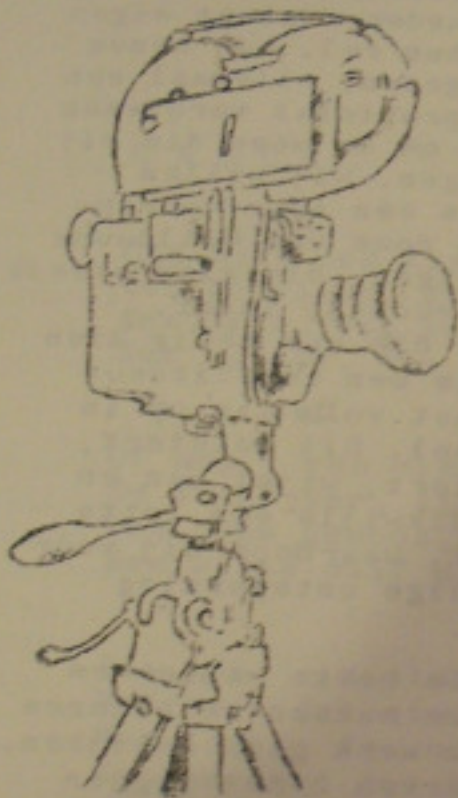
● In de ontmoeting met de andersdenkenden die wij zeker alle onverschilligheid en agressiviteit uit te sluiten.

● Kameraden hebben allen een ander temperament. Hebben wij genoeg geduld en eerbied in de omgang met hen?

● In de nood van de andere is het begin van de naastenliefde.

Echo op bezoek

Wij schrijven 18.10.1967. Het is half acht. De spanning stijgt. Op de scène wordt er met verbeterd ijver geacteerd. Blijkbaar een gewone repetitie. En toch hangt er kruis in de lucht. Alleen reeds de "schaar" kijkers verradt dat er iets gaat gebeuren. Wij vangen woorden op als : T.V.... Bob Van Bael...Echo... Een grap !! Wij begrijpen niet .. Tot er om kwart voor acht een lichtgrijze camionette met het kenteken van de B.R.T. vóór het patroonaat stopt. Dus toch geen grap.

Vandaag komt "Echo", in de persoon van Echomeester Bob Van Bael en cineast Charlie Laureys op bezoek.

Wat kan hiervan de aanleiding zijn en hoe kwam de Echoploeg het Breendonkse toneel-evenement op het spoor ? We vernamen het uit de mond van Bob Van Bael-himself.

Het is de gewoonte dat Echo, ten gerieve van zijn kijkers een of andere enquête instelt. Ditmaal zou het onderzoek gaan over de noodzaak van "souffleurs" of opgevers, zoals dat in keurig nederlands heet. Bob Van Bael wou

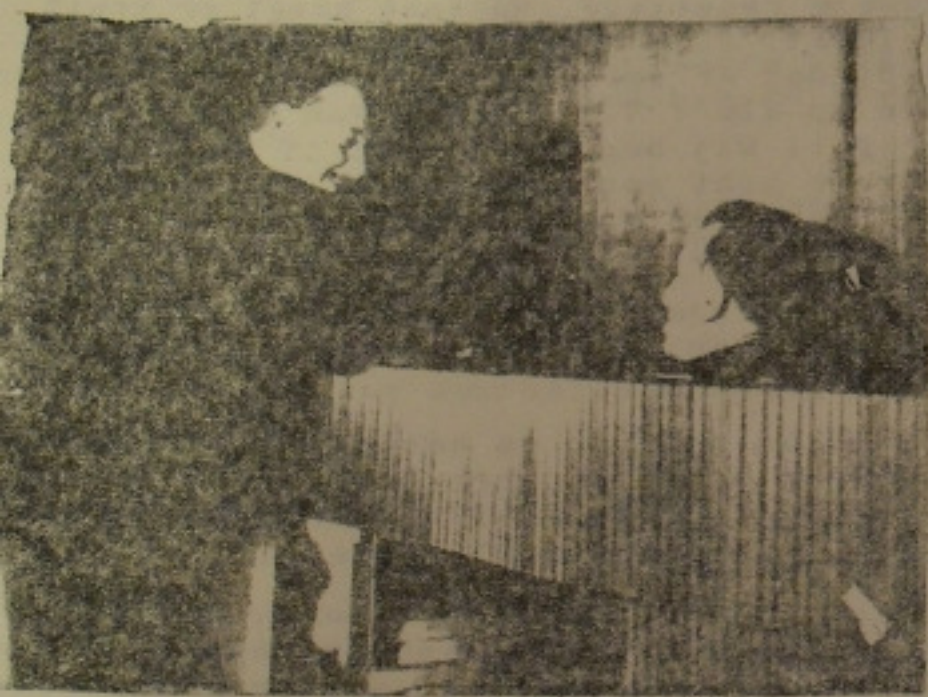
de verschillende uitdrukkingen van de dramatische kunst aan bod laten komen. Dus ging hij op bezoek bij de K.V.O. en de K.N.S. En als hoogtepunt voor zijn onderzoek zocht hij wat hij vond in Breendonk: een repetitie met souffleurs (drie nog wel) van het alomgekende toneelwerk "Slissen en Cesar".

Van vrienden uit Londerzeel had hij vernomen dat genoemd stuk eerlang in Breendonk zou worden opgevoerd. Er werd dus naar Breendonk getelefoneerd. Bob Van Bael zag in onze pastoor de man die hem de gewenste inlichtingen zou kunnen bezorgen. Na een tweetal mislukte pogingen kreeg hij onze herder aan de lijn. Deze heeft hem dan inderdaad verteld wat hij weten wou.

Alles klopte schijnbaar, maar toch dacht E.H.Menten aan een poets en daarom nam hij tot tweemaal toe contact met de B.R.T. Daar stelde men hem gerust. Het klopte dus. De pastoor, van alle twijfels verlost, ging Guillaume Verbruggen (regisseur en acteur van het bedoeld stuk) opzoeken en van de geplande Echo-opname inlichten. Guillaume, poetsenbakker bij uitstek, dacht ook onmiddellijk aan een grap en liet zich moeilijk overtuigen. Misschien met reden, want wie zelf graag een ander er wil doen inlopen verwacht zich uiteraard aan een weder-poets.

Het nieuws deed vlug de ronde. Iedereen wachtte af. Tot op 18.10.67 te kwart voor acht Echo zelf de bevestiging kwam brengen. En er is die avond gewerkt, wij kunnen het verzekeren. Het resultaat heeft U intussen op uw T.V.scherm zeer zeker gezien.

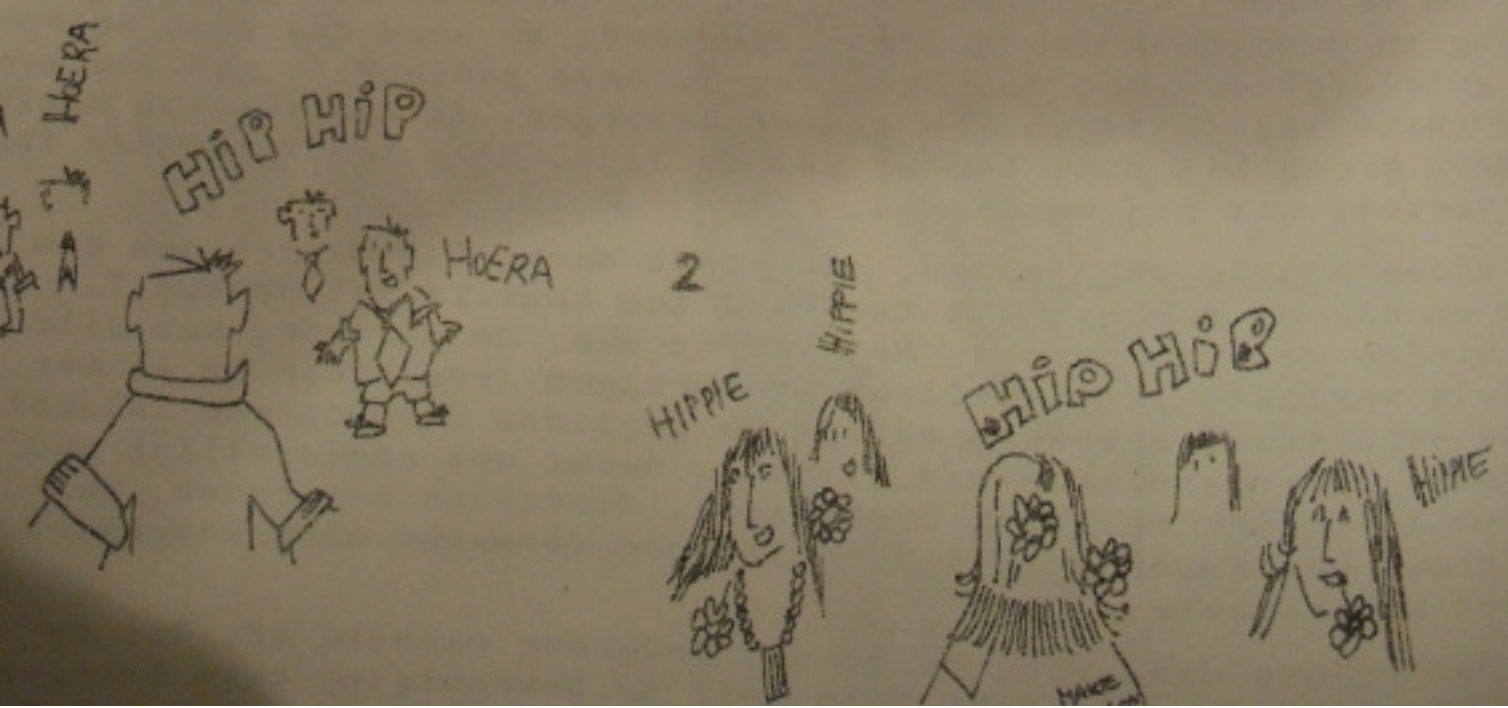
Het was een gebeurtenis die alle Breendonkse gelegenheidsak-
 teurs zich nog lang/gehéugen. Het is in zekere zin ook een beloning
 voor hun onverdroten werk. Neemt nu de voorstelling van Slissen en
 Cesar die, daar hoort U later nog meer over, waarschijnlijk op de
 eerste en de tweede zondag van december zal plaatsgrijpen. Reeds
 geruime tijd zijn alle acteurs geregeld in de parochiezaal aanwezig
 om het stuk in te studeren. Zij moeten zich een ander dialect eigen
 maken, zich op mekaar inspelen, zich inleven in hun rol. Wij menen
 dat zij (wij noemen geen namen om niemand te vergeten) allemaal een

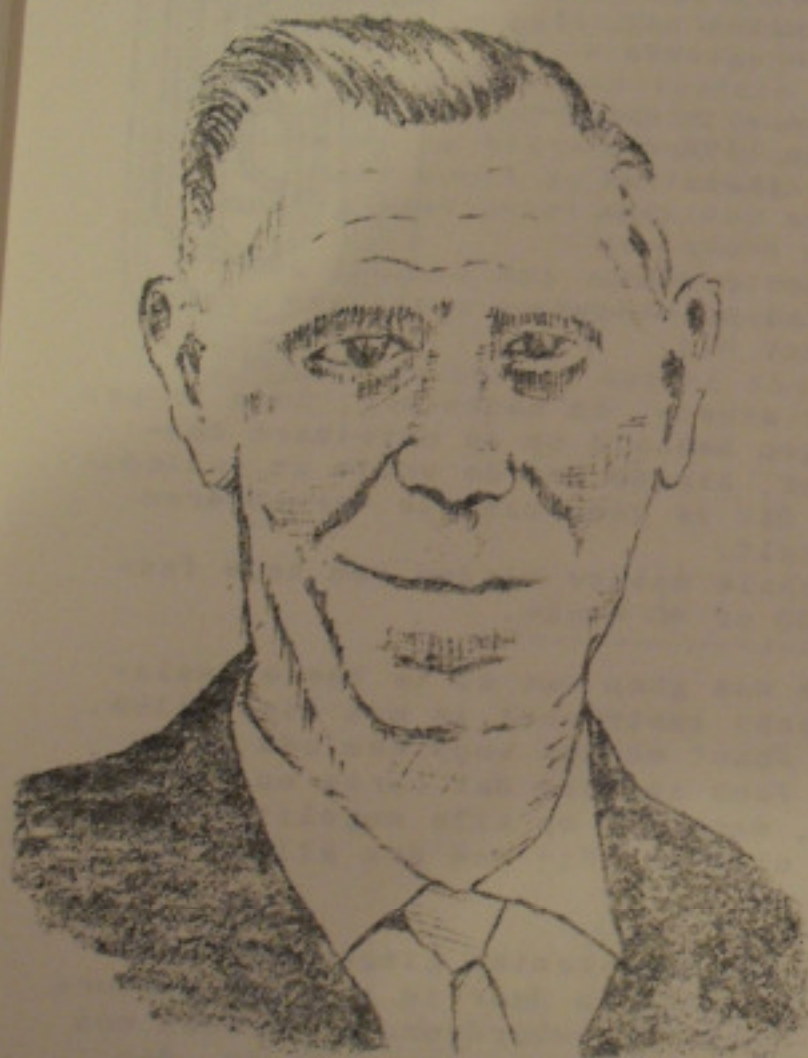
dikke proficiat verdienen vooral om de moed die zij opbrengen. Wij willen slechts één naam vooropzeten deze van Guillaume Verbruggen, die zich steeds onbaatzuchtig inzet. U moet die man bezig zien tijdens een repetitie. Hij gaat volle-dig op in het spel. Hij luistert, verbetert, wijst aan en doet dikwijls een zotte uitval, waardoor hij voor de nodige ontspanning zorgt.

De beste manier om al deze mensen te belonen is hun werk gaan bekijken. Wij durven haast zeggen dit een bijzonder "aangename" plicht zal zijn, want wat die mannen en vrouwen ten tonele brengen mag beslist gezien worden.

Jan.

de fanfare van mijn dorp, was de trots van heel het dorp

Waarde Schakellezers,

Hebt U het redactiewoord van vorige maand gelezen? Wij spijtig genoeg wel! Hadden wij het maar niet gedaan, dan hadden wij nu niet aan onze schrijftafel gezeten. Doch alle gekheid op een stokje, wij hadden het beloofd en nemen de handschoen met plezier op.

Voorsaf dit nog: de fanfare van Breendonk, de St. Leonarduskring, bestond reeds vóór wij geboren waren, zij bloeide toen wij door de wil van onze ouders op Breendonks grondgebied belandden en wij zijn zelf nooit effectief (soms wel steunend) lid geweest van onze blazersclub. Gebrek aan interesse en liefde voor kopermuziek van de hedendaagse jeugd, noemen ze dat. "Ze" dat zijn de oudere en huidige muzikanten. Daar er echter niemand van de clubleden de moed uit zijn schoenen haalt om de fanfare de eer toe te zwaaien die ze door de jaren verdiend heeft, zullen wij trachten, wij zeggen wel "trachten", hieraan te voldoen.

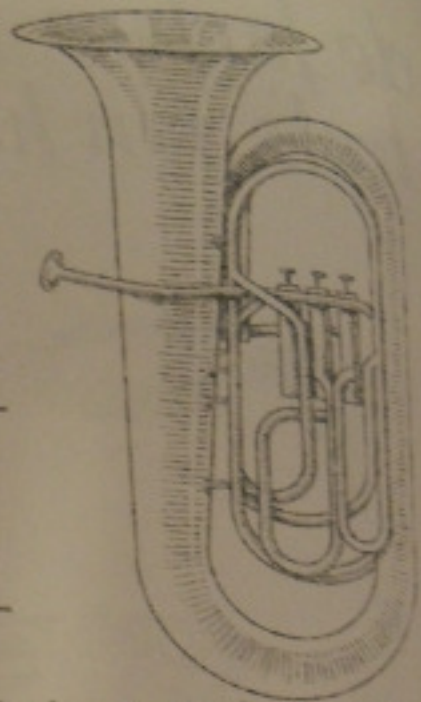
Uiteraard moeten wij hiervoor te rade gaan bij mensen die er iets meer over weten.

Als inleiding is het logisch dat men zijn schreden richt tot iemand, die zelf zeer nauw bij de stichting van de fanfare betrokken geweest is, met name Fons Van Hoof. In de annalen van de "St. Leonarduskring" wordt hij zelfs als medestichter aangewezen, al menen wij te hebben begrepen dat dit niet volledig juist is. Hij mag echter wel voor het ogenblik als oudvadersdeken en oudste-overlevende van zijn tijdgenoten betiteld worden. Van één zaak zijn wij ook zeker, namelijk dat de muziek er bij Fons nog steeds van onder tot boven inzit. Muziek, samen met zijn wagenmakerij, was Fons zijn leven. Op geen van deze gebieden zal hem ooit iemand de loef afsteken. Wat hij iemand voorhield of wat hij ook deed,

U moogt ervan overtuigd zijn, het was juist en goed gedaan. Wie hen appelsen voor citroenen wou aansmeren ging met zijn appelsen en betere gevoelens terug naar huis.

Volgens de inlichtingen, die wij van deze bariton-crack ontvingen, zou de Breendonkse muziekmaatschappij ontstaan zijn rond 1870 toen de Moortgats' hier hun stempel kwamen drukken. - Op de juiste datum en historiek zullen wij, voor zover dit mogelijk is, later terugkomen.-

Als 16-jarige knaap, wij zullen zijn ouderdom niet verklappen, maar het was in 1898 dat Fons aansloot bij de fanfare. De muzikaliteit zat in de familie, want hij erfde ze van zijn vader, en bij het huwelijk van zijn broer nam hij zijn plaats in met zijn muziekinstrument. En de maatschappij bleef qua ledental op status-quo, doch won een schitterend element bij.

De plaatselijke harmonie heeft steeds, en heden nog, hoge toppen gescheerd en vele prachtige uitslagen behaald op de ontelbare concours waaraan zij hebben deelgenomen, steeds met de volle en volledige inzet van al hun speelkrachten. Dit is geenszins te verwonderen als men de Van Hoofs in uw rangen telt. Een degelijk instrument en een muzikale speler blazen een hele fanfare stuk, ook al bestaat die uit 30 of 40 stuks.

Het eerste instrument van Fons was geen van al te beste kwaliteit en een goed speler met een slecht instrument is ook niet alles. Daarom stelde de muziekmeester aan Fons' moeder voor hem een nieuw te kopen, wat dan ook gebeurde. En Fons speelde dat horen en zien verging, niet alleen op de bariton, maar ook op alle mogelijke andere koperstukken, als er maar klank uitkwam. Hij was een all-round blazer.

In 1914 brak de oorlog uit en alle muzikanten gingen op de vlucht, hun geliefkoosde instrumenten hier en daar in kelders achterlatend. Tot overmaat van ramp werd alles gebombardeerd en hadden ook vele "extremen" het tijdelijke voor het eeuwige verwisseld. Een lichtpunt was dat de Duitsers ook muzikaal aangelegd waren en hun eigen instrumenten tijdens "hun" vlucht in de omgeving hadden laten rondslingeren. Zo kwam het dat Fons Van Hoof er na de oorlog enkele kon bemachtigen en de fanfare opnieuw start klaar gestoomd werd bij "den Beuckelaer". Tevens kwam hier nog bij dat de Duitse blaaskasten geweldig gemakkelijk bespeelbaar waren. "Het was een lust om er mee op te stappen in de processie", zegt Fons. Hij blies er zijn neven- en zusters mee van de straat. "Zo'n instrumenten kan men hier nergens meer vinden", beweert hij. En als hij dat zegt dan ...

Waar is die gloriëtijd naartoe ! Telkenjare als de fanfare feestvierde trokken de koene spelers van café tot café en doorkruisten en also gans Breendonk van voor tot achter en van links tot rechts. Fons, cafébaas van "In de ploeg" was dan in zijn nopjes. Wat al gebeurde en streken er toen uitgestoken werden zouden wij ons niet meer kunnen voorstellen. Wij leven immers in een andere tijd. Maar dat er

gelachen, gezwanst en gedronken werd kunnen wij wél begrijpen.

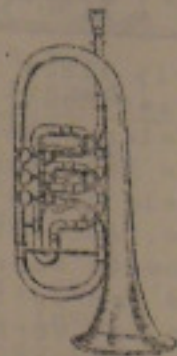
Doch vóór er gefeest werd moest er gewerkt worden. Dit werk bestond in het opvoeren van toneelstukken, zowel drama's als kluchten.

Als acteur was Fons eveneens een geliefd en zeer gevisieerd figuur. Regelmatig neemt hij die oude stukken nog eens door. En dan herleeft hij. Wat ons verder verrassend is opgevallen is zijn actualiteitskennis op alle gebied. Niet alleen de wagenmakerij, die omgevormd werd tot carrosserie, behoudt zijn aandacht, doch als rustig en kerngezond man heeft hij de tijd om radio, t.v. en pers op de voet te volgen van de politiek tot de sport. En hij kan erover meepraten!

Bij de Breendonkse fanfare heeft hij 69 jaar lidmaatschap achter de rug, 14 jaar komedie-speler (t.t.z. toneelspeler in blijspelen) geen komediant (wel op het podium, maar nooit in het echte leven), en 35 jaar als volwaardig piston-artiest.

Ben fanfare met zulk een "mamber" heeft een verleden, een heden en een toekomst.

Meer hierover in betere tijden!

René.

----- (wordt vervolgd)

Toneel in Breendonk

SLISSEN EN CESAR.

Wat mag dat toch zijn ?
Voor de weinigen die het nog niet zouden weten : Slissen en Cesar is een hedendaags Antwerps blijspel, dat er uiteraard op gericht is het publiek eens deugdelijk te doen lachen.

Onze voorvaderen, de oude Belgen, leefden voor brood, drank en spelen. Nu voor de hedendaagse mens volstaat dat niet meer. De moderne Belg wil meer en beter. Ook de Breendonkenaar wil meer. Wel dit meer en beter, de fijnere ontspanning, krijgt hij begin december. Met Slissen en Cesar bieden wij hem drie uren lach en fijne humor aan.

Twaalf mensen doen dagelijks een inspanning om van dit uitzonderlijk blijspel iets enigszins te maken.

Na ettelijke repetities begint het stuk stilaan vorm te krijgen. Ieder toevallig bezoeker op een herhaling blijft wel wat langer vertoeven dan strikt noodzakelijk om ne keer deugdelijk te lachen met de veelvuldige komische toestaden die er geschapen worden door een "mondige" Slissen, en laat het mij toe te onderlijnen, een op elk gebied onverbeterlijke Cesar. Die bezoeker vertrekt zeker nog lachend en met de stellige overtuiging, dat er op de twee eerste zondagen van december in Breendonk geen klein beetje zal gelachen worden.

Met een heel gerust gemoed trekt ondergetekende het besluit - toe Bob Van Bael het in zijn T.V. - uitzending Echo ook moge geraaid of gekeerd hebben - het wordt een lachsucces en we zullen zeker niet in de patatten vallen.

Slissen.

K. Van Bael

Stond er in Puurs een Schandpaal ?

Onlangs werd opnieuw de aandacht gevestigd op een overblijfsel van een monument, dat sinds de achttiende eeuw te Puurs moet hebben gestaan. Het betreft een driekantige steen, waarop de uitgekepte afbeeldingen op de drie zijden nog duidelijk zichtbaar zijn. Momenteel bevindt dit stuk zich in de hof van de Heer Emile Moortgat, gelegen aan de autostrade Antwerpen-Brussel op de hoogte van Breendonk.

Voordat deze tuinversiering daar geplaatst werd, had het echter al heel wat lotgevallen ondergaan, die de moeite van het optekenen zeker waard zijn. De Heer J. Baeté uit Puurs verstrekke ons bereidwillig de aantekeningen, die hijzelf en zijn oom Kon. Cooremans, archivaris van het aartsbisdom en geschiedschrijver van Puurs, hierover hadden samengesteld, waarvoor we hem hartelijk danken.

In 1885 is er voor het eerst over deze kwestie sprake als bij het bouwen van een huis in de Begijnhofstraat te Puurs een steen wordt opgegraven, die onder meer de afbeelding vertoont van een maagd met zwaard en weegschaal.

Burgemeester Adolf Verbelen liet het stuk overbrengen naar de hof van zijn private woning, waar het tot 1942 een plaats vond. Bij het verkopen van deze woning werd het stuk samen met andere terra-cotta beelden meegenomen door de schoonvader van de jongste zoon van Verbelen, de Heer Fleerackers, die het op zijn beurt aan de Heer Leon Van den Eijnde overmaakte. Ook deze plaatste de steen in zijn hof, met de hoop er te zijner tijd een goede koper voor te vinden. Op die manier kwam de steen terecht in het café de Vierklaver in de Hoogstraat te Puurs, waar de uitbaatster Mevrouw Van der Voorde-Philips een verwoede verzamelaarster van antiekiteiten was. Pogingen om de gemeenteraad voor dit historische overblijfsel van Puurs te interesseren, liepen op niets uit.

Zo wakte de steen tenslotte de aandacht op van brouwer Victor Moortgat, die een gelegenheid zocht om het stuk te bemachtigen. Het toeval kwam hem ter hulp, toen de onderpastoor van Puurs, E.H. G. Dierickx, dringend verlegen zat om een goede kachel voor het meisjespatronaat in Puurs. Mevrouw van der Voorde wilde de onderpastoor graag helpen en verklaarde zich bereid de oude steen aan brouwer Moortgat af te staan, als deze de onderpastoor uit de kou hielp.

door Peter Andreas Marcus,
archivaris der abdij te Bomen

Dit gebeurde omstreeks 1953 en een zestal jaren stond de steen in de grote hof van de brouwer in Breendonk bij de ingang achter de brouwerij, totdat deze het merkwaardige stuk tenslotte overbracht naar de villa van zijn zoon Emile aan de Kaa, Astridlaan te Breendonk.

Hoe ziet de steen er nu uit ?

De drie kanten van het blok zijn versierd met ovale medaillons, waarvan alleen de bovenste stukken ontbreken. De aangebrachte afbeeldingen laten ons toe iets meer te achterhalen aangaande de herkomst en de betekenis van het bewaarde fragment.

Op een der zijden van de steen is een vrouw afgebeeld met een zwaard en een weegschaal. Het is de bekende voorstelling van de godin Justitia, die reeds op munten en penningen uit de Romeinse periode voorkomt en waarmee het begrip rechtvaardigheid wordt aangeduid. Dergelijke allegorische godheden, die de verpersoonlijking van een min of meer abstract begrip voorstellen, komen bij de Romeinen veelvuldig voor. Ook in latere perioden bleef deze wijze van voorstellen gehandhaafd, al variëren de attributen soms, die hier wijzen op het straffen van de schuld door het zwaard en op het afwegen van het goede tegen het kwade. Zo vinden we in deze afbeelding op de steen een aanduiding in de richting van de rechtsorde.

Ook de afbeelding op de tweede zijde van het blok wijst in deze richting. De reiger met een paling in zijn bek is onmiskenbaar het wapen van de Sint Bernardusabdij. De onderstaande wapenspreuk *Quaero sub litore victum* is nog duidelijk te lezen.

De nauwe betrekkingen tussen deze abdij en de heerlijkheid Puurs dateren reeds uit de dertiende eeuw. Puurs was een leengoed van de hertogen van Brabant maar behoorde toe aan de bekende abdij van Corneliusmunster bij Aken. Het verafgelegen gebied scheen aan de abdij weinig praktisch voordeel te bieden, want in 1276 werd het gehele eigendom met alle

rechten verkocht aan Felicitas van Perwer, vrouwe van Hoboken. Deze hield haar nieuwe bezit niet lang in handen, want twee jaar nadien verkocht zij de heerlijkheid Puurs aan abt Henricus van de Sint Bernardusabdij, wiens opvolgers gedurende meer dan zes eeuwen onafgebroken heren van Puurs zijn gebleven.

Als geestelijke heren van Puurs waren de abten dragers van veel rechten en verplichtingen, waaronder een van de voornaamste de uitoefening van de rechtspraak was. De drie graden van justitie, het laag, middel- en hoog gerecht kwamen aldus toe aan de abdij. Vooral voor wat het laatste betrof, betekende dit echter een zware verantwoordelijkheid. De schout en de zeven schepenen, die te Puurs waren aangesteld bleken niet altijd kundig genoeg om over gewichtige zaken hun oordeel te geven. Vandaar, dat in 1450 de Raad van Brabant zich er mee bemoeide en enkele raadsleden beschikbaar stelde om in lastige aangelegenheden de schepenen van Puurs ter hulp

Toen het hof van Brussel op deze wijze eenmaal een vinger in de pap had gekregen, was het gevaar niet denkbeeldig, dat zij zich ook andere rechten zou trachten aan te matigen. En inderdaad werd niet lang daarna een misdadiger, die te Puurs een moord had begaan, door de amman van Brussel opgehoald om te Brussel te worden gevonnist. Daarmee werd echter het hoge gerecht aan de abdij ontkend, die vanzelfsprekend niet naliet om onmiddellijk een heftig protest in te dienen wegens de inbreuk, die er op haar rechten te Puurs werd gemaakt.

Het kwam tot een proces, waarbij de abdij in het gelijk werd gesteld en als gevolg daarvan werd de amman gedwongen om de gevangene wederom naar Puurs over te brengen en hem daar in de handen van de schout kosteloos af te leveren.

Van die tijd af werd aan de rechtspraak der abdij niet meer getornd en tot aan de Franse Revolutie werden al de strafzaken zonder tegenspraak te Puurs afgehandeld.

Het aangebrachte wapen der abdij op een der zijden van de steen, heeft dus zeker ook betekenis op het gebied van de rechtsorde.

Tenslotte leert de derde afbeelding ons ten naaste bij de tijd van oprichting kennen. De gewoonte, dat een kenteken of gedenkplaat wordt aangebracht op de gebouwen of andere verwezenlijkingen, die tijdens de ambtsperiode van een bepaalde overheid tot stand komen en waardoor de herinnering aan de oprichters bewaard wordt, is nog steeds in voege.

Twee abten uit de abdijschiedenis, - om en met van elkaar - droegen dezelfde naam en voerden hetzelfde wapen. Cornelius en Alexander Adriaanszons (1716 - 1721 en 1736 - 1740) kozen echter ieder een verschillende wapenspreuk, zodat we daaraan de bezitter van het op de steen afgebeelde wapen kunnen herkennen. Het blijkt dat van abt Cornelius Adriaanszons te zijn, die in 1652 te Hoogstraten was geboren. Zijn wapenspreuk *Procedo stello ducte* is met enige moeite nog onder het wapen op de steen te lezen.

Dat de bekwaamheid van deze man in de abdij niet onderschat werd, bewijst wel het feit, dat hij reeds een jaar na zijn priesterwijding in 1682 tot provisor der abdij benoemd werd, welk ambt hij 34 jaar zou bekleden. In 1716 werd hij met een kleine meerderheid tot abt gekozen en gedurende de vier jaren van zijn regering besteedde hij veel zorg aan de verbouw van de abdij, door het oprichten van een nieuw abtswartier en een ruim gastenverblijf.

Ongetwijfeld moet de steen dus tijdens de regeringsjaren van deze abt zijn geplaatst, maar daarmee zijn dan ook alle gegevens, die de drie zijden van het blok ons bieden, volledig uitgeput. Nadere inlichtingen zullen elders gezocht moeten worden en dit blijkt heel wat minder eenvoudig te zijn.

Bij gebrek aan meer precieze gegevens op het stuk zelf zijn we voor verdere inlichtingen uitsluitend aangewezen op de nog bewaarde archieven van Puurs. Zoals bekend, berusten deze voor het grootste gedeelte op het Rijksarchief te Antwerpen en is er ook een gedeelte op het abdijsarchief van Bornem bewaard. En het was dan ook wel ontgoochelend dat op beide plaatsen ondanks een zorgvuldig onderzoek geen enkel spoor kan worden aangetroffen, dat wees op de oprichting of het bestaan van een dergelijk monument in Puurs. Op die wijze werden we gedwongen om de steeds gevaarlijke weg der gissingen te kiezen, die we dan ook schoorvoetend en met het nodige voorbehoud inslaan.

Dat er gedacht moet worden aan iets dat samenhangt met de rechtsorde, blijkt zonder meer duidelijk. Daarom is het onwaarschijnlijk, dat we te doen zouden hebben met het overblijfsel van een oude grenspaal. Een afbeelding van Vrouwe Justitia heeft daarop weinig of geen betekenis.

Eerder zouden we dan denken aan een perron of pyroon (). Dit was een middeleeuws monument, dat de vrijheid van een stad of gemeente symboliseerde. Het bestond uit een verhoging, opgericht voor het stadhuis of op de markt, waarop dan de besluiten en de verordeningen van de overheid werden afgekondigd. De meest bekende zijn wel die van Luik en Maastricht en juist het feit dat er maar enkele voorbeelden buiten het prinsbisdom Luik van bekend

Het wapen van abt Cornelis Adriaansz

zijn, maakt het weinig aannemelijk, dat ook Puurs zich op een perron kon beroemen.

Een andere mogelijkheid, die kan worden aangestipt, is, dat het stuk op een of andere manier behoorde bij de vierschaar in Puurs, waar regelmatig samenkomsten werden belegd om recht te spreken over de hangende geschillen of strafzaken.

Het zou dan binnen of buiten kunnen gestaan hebben als een versiering of kenteken, dat het gezag en de waardigheid van het rechtscollege beklemtoonde.

Tenslotte mag ook de mogelijkheid, dat we hier te doen zouden hebben met het bovenste gedeelte van een schandpaal, niet over het hoofd worden gezien. Als afzonderlijk rechtsgebied is het niet onwaarschijnlijk, dat ook Puurs beschikte over een dergelijk

lijik straf-instrument, waarvan de veroordeelden tot afschrikwekkend voorbeeld werden tentoongesteld. De nog hedendaagse bekendheid van deze strafmaatregel uit het Ancien Régime maakt het dubbel verleidelijk om tot het besluit te komen, dat het bewaarde steen-fragment eens deel uitmaakte van een schandpaal. Maar daarmee overschrijden we de grenzen, die de bewaarde bronnen ons toelaten, te trekken. De vaststelling, dat de bewaarde archieven van Puurs tot nu toe geen gegevens over het bestaan of de oprichting van een dergelijk monument verschaffen, wijzen eerder op het tegengestelde, omdat zij dit normaal wel zouden doen. Daarom lijkt het ons bij de huidige stand van het onderzoek en zonder nadere gegevens niet alleen voortvarend, maar zelfs onvoorzichtig om zonder meer over een schandpaal van Puurs te spreken.

DAGKLAPPER

september

ma. 25 - Een speelplaats is geen oord van veiligheid. Joske De Wolf heeft dat tot zijn schade moeten ondervinden. Bij een ongelukkige val heeft hij zijn aangezicht nogal serieus bezeerd.

di. 26 - Bij de Vrouwengilde zitten er dames die hun echtgenoot en of kinderen eens op een extra fijne rijstschotel willen vergasten. Daarvoor zijn ze les komen nemen in 't Centrum.

wo. 27 - -De leerkrachten van de meisjes- en jongensschool steken de koppen bijeen. Ze behandelen het onderwerp: "biecht en H.mis voor de kinderen".

-Frans Smets (Groenstraat) doet een on-

gelukkige beweging en valt, bij Gillis, pardoes door het glazen dak. Het onzacht contact met de vloer bezorgt hem een "geblesseerde" schouder.

do. 28 - In een verstrooid moment laat Zuster Lutgart de sleutels op het contact van "haa" grote V.W. steken en slaat de deur in 't slot. Tot overmaat van ramp zitten de reservesleutels veilig geborgen... binnen in de wagen. 't Gevolg laat zich raden: venster openbreken. Zoiets zal onze lieve zuster geen tweede maal overkomen.

oktober

zo. 1 - Het zoveelste ongeval van Van Camp. De chauffeur van een personenwagen, die in de richting van Brussel rijdt, ziet te laat de "oversteek". Zijn wagen begint te slippen en komt met een smak in de gracht terecht. Gelukkig enkel stoffelijke schade.

ma. 2 - De Boerenbond zet het rijtje winterfeesten in (of zeggen wij beter, verder). In 't Centrum doen zij zich tegoed aan... jazekeer, jullie hebben goed geraden: !CHEP !!!

di. 3 - Die Breendonkse Vrouwen Gilde is jaardorie een bedrijvige gilde. Vandaag gaan zij "in grote getale" op reis. Averbode en het Hageland is nu het doelwit. Het programma hebben zij ons niet verklapt. Maar dit staat vast: als de dametjes erop uittrekken gebeurt er steeds wat. 't Is hen in elk geval van harte gegund.

- Eindelijk zijn de foto's van de schoolmeisjes en hun leerkrachten bij de Zusters aangekomen. Wie er het nieuwsgierigste is? De kinderen of de leerkrachten? Geen twijfel: de leerkrachten!!!

wo. 4 - De gepensioneerden hebben zich andermaal in hun zondagse pak gestoken en per autocar Breendonk verlaten. Naar wieze gaat de tocht. Op de bierfeesten aldaar mogen zij zeker niet ontbreken. En limonade zullen zij er vast niet teveel drinken!!!

do. 5 - Aankomst van de eerste foorwagens. Als op afspraak verenigt de Breendonkse (jonge) jeugd zich op het dorpsplein. Wij begripen best wat er in hun hartje moet omgaan. Wij zijn ook jong geweest!

- Hoe het kwam weten wij niet. Maar feit is dat Tilly Goossens voor een gesloten deur stond en dat er heel wat getrommel bij te pas kwam vooraleer zij thuis is binnen geraakt.

vrij. 6 - Jan Vissers (Vredelaan) heeft werkelijk pech. Bij een ongeluk aan 't Bloedkapelleke (Meerstraat) wordt hij zo zwaar gekwetst dat overbrenging naar het hospitaal noodzakelijk is.

za. 7 - Wij krijgen reeds een voorsmaakje van de kermis onder de vorm van een wielerskoers voor beroepsrenners. J.B. Claes wordt ingeschreven op het palmares der winnaars.

- Wat Karel Verbrugghen bezielt om met zijn wagen recht in een gracht te rijden weten wij niet. Hij misschien evenmin? De gevolgen hadden erger kunnen zijn, gelukkig ook maar.!

zo. 8 - Kermis vandaag. Al is het weder niet bepaald schitterend, toch schijnt alles mooier dan anders. Ieder voelt zich gelukkiger. De ouderen herinneren zich misschien nog eens duidelijk hun jeugd?!

- Een geslaagde vogel- en fototentoonstelling (van deze laatste kan U op een andere plaats in dit blad een uitgebreid verslag lezen) komt deze feestdag nog meer kleur bijzetten.

ma. 9 - De jaarmarkt, die reeds op een traditie kan terugblikken, kent een zeer behoorlijk succes. De ijverige inrichters mochten na de prijsuitdeling voldaan de boeken sluiten. Hun werk was bekroond. Bij een stevige pint (die meer dan verdiend was) hadden ze het over "de koning is dood, leve de koning" en gingen gewonnen verloren aan 't plannen maken voor het volgend jaar.

di. 10 - Hebben jullie ooit een uittocht van foorwagens meegemaakt. Zielig niet? Net een lijkstoet. Ons stemt het altijd treurig.

OCTOBERFEESTEN
WIEZE!!!

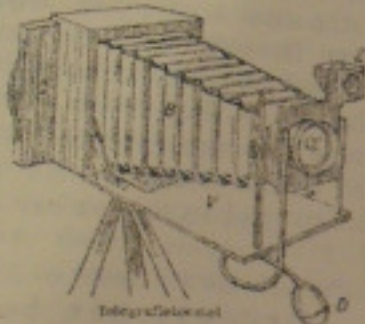

Wij die dachten dat enkel ezels koppig kunnen zijn kwamen bedrogen uit. In de Moorstraat bewijst een paard ons zeer duidelijk deze misvatting. Ongevraagd (natuurlijk!) plant het dier zich met zijn vier poten op de straat en belemmert, zonder zich om wat ook te bekommeren, het drukke verkeer. Een mini-opstopping is het gevolg.

- do. 12 - De algemene zangstonde voor de parochie, 's avonds in de kerk, bewees dat wij in Breendonk een volk van zangers zijn. Zoals meer het geval is hadden de afwezigen ongelijk.

vr. 13 -

Club '66 startte met zijn eerste open-deuravond van dit seizoen. Buiten de we-vers en emailleerders kwamen ook de heem-spelenthousiasten en de kandidaat-foto-grafen aan hun trekken. De talrijke aan-wezigen kunnen getuigen dat het een alles behalve verloren avond was. Zo men het ons vraagt, de reputatie van deze open-deuravonden is gevestigd. Binnenkort zijn de lokalen van het Centrum te klein om al de gegadigden een plaats te bieden.

- Van een valpartij met ongelukkige afloop (schedelbreuk) is het kindje van Leon Borghijs het slachtoffer. Wij wensen het een spoedig herstel.
 - Het wordt een epidemie, dat kantelen en leeglopen van tank-wagens. Deze nacht - aan Gillis - probeert zo'n mastodont de stevigheid van de vangrails op de autostrade. De masto-dont wint het. 't is te zeggen, de vangrails begeven. Maar helaas het logge gevaarte verliest het evenwicht en begint zo maar ongevraagd zijn 30.000 l. mazout te lozen. Wij hopen dat deze verloren brandstof geen oorzaak wordt dat er men-sen tijdens de nakende winter kou zullen moeten lijden.
- za. 14 - In de Breendonkstraat (nieuwe wijk) willen ze voor 't dorp niet onderdoen en richten daarom ook een beroepsrennerskoers in. De w. maar heeft een naam die klinkt. Of vinden jullie Ward Sei geen groot coureur?
- zo. 15 - De afwezigen in de achturenmis kunnen het zich beklagen. Inderdaad, de nieuwe mis, onberispelijk gezonden door het meisjeskoor, was overwaard om beluisterd te worden.

- Dat voetbal geen sport voor juffertjes is heeft François Van Beneden tot zijn schade moeten ondervinden. Dat bezeerde plekje zal hij nog lang voelen, durven wij veronderstellen...
- 's Namiddags, tijdens hun spel, geraakten de Chirojongens in paniek. Vóór hun ogen werd Dirk De Smedt door twee gemaskerde bandieten ontvoerd. De gangsters bleken niet van het gehalte van een Al Capone,

want nog vóór het begon te donkeren werden zij en hun "buit" ontdekt. Een kort, maar hevig gevecht deed hen vlug in 't zand bijten. Triomfantelijk werd de ontvoerde naar de schaa-pstal, het Centrum, teruggevoerd.

- In de St Jozefstraat (grens Breendonk - St. Jozef - Londerzeel vergeet een chauffeur zijn draai te nemen. Hij komt met zijn wagen in de gracht terecht. Hij wenst blijkbaar geen ver-goeding voor de aangerichte schade te betalen, want hij laat geen adreskaartje na.

- Was Louis Van Hoeck verstrooid toen hij zich, na de avond-
mis, naar huis begaf en een ongelukkige val deed waarbij hij
zijn pols brak ? Of was er een andere reden ?
- ma. 16 - Weer - het wordt inderdaad een gewoonte - een botsing, erger
een kettingbotsing op de autostrade. Positieve kant : geen
gekwetsten.
- Als de pastoor iets belooft houdt hij woord. De nieuwe
chauffage in de kerk komt er vast, want de werken werden
reeds aangevat.
- Hugo Peeters uit Ionderzeel St. Jozef schijnt een snelheids-
maniak te zijn. Hij koos de Hoge Dreef uit om zijn wagen
130 per uur te laten bollen. Is zijn wagen niet tegen deze
snelheid bestand of is het de baan ? Feit is dat hij twee-
maal over kop ging doch bij wonder ongedeerd bleef.
- di. 17 - Onze Civiele Beschermers zetten zich andermaal op de school-
banken. Goed zo jongens. Hoe meer jullie leren des te veil-
iger mogen wij ons voelen.
- Men moet met zijn tijd meegaan "en" het beste is nauwelijks
goed genoeg voor onze meisjes", oordeelt het bestuur van
de Beroepschool en geeft een klas gelegenheid in Antwerpen
een concert van "Jeugd en Muziek" bij te wonen.
- wo. 18 - Bezoek van "Echo" bij onze toneelacteurs. Hierover brengen
wij U op een andere plaats in dit blad een uitgebreid ver-
slag.

- ca. 21 - De hulpvaardige dames van het "Kinderheil"
wensten eens iets anders dan babybiljetjes te
zien en trokken met hun "beer des huizes" en
onder "proostelijke" geleide naar Bokrijk. Er
werden geen bokken geschoten, wees gerust. Maar
pret hebben ze gemaakt, dat staat vast. En het
mooie herfstkader en de oude hoevetjes hebben
hen stellig ontroerd.

- Jef Van Doorslaer zal aan de voetbalmatch minder goede her-
inneringen bewaren. Zo'n valpartij doet geen deugd, eh ke-
rel ?
- o. 22 - Na de Boerenbond kwam een andere bond, nl. deze van de Gro-
te en jonge Gezinnen, voor een etentje bijeen in het Cen-
trum. Wij waren aanwezig en kunnen met de inleider, Frans
Goossens, beamen dat niet de kip (die nochtans bijzonder
smaakte) de hoofdschotel was. Neen de voornaamste "plat"
was ongetwijfeld de prachtvoordracht van de Heer Van de
Stichelen, leraar aan een Brussels Jezuïetencollege, over
"De liefde in het gezin". Fantastisch hoe boeiend die man
over dit uiterst delikate en toch zo voorname onderwerp
wist te vertellen.

- i. 24 - De leerlingen van de Civiele
Bescherming hebben weer eens
hun lesboeken onder de arm ge-
nomen. Atomen en atoombommen
beginnen stilsaan voor die man-
nen hun geheimen te verliezen.

- a. 28 - Gans het duivenlokaal stond
op stelten want bazin Maria
had een muisje opgemerkt in
hun kelder.

Twee Puursenaren : Selleslagh Jozef, chauffeur bij NMBS en De Smedt Jean (lokaalhouder) stormden de trappen af en met veel lawaai en zwier kwamen zij met hun gevangen trofee de trappen op, doch nu bleek het een halfwassen muskatrat te zijn. Of er dan lawaai was in het lokaal moet ge niet vragen want er waren een paar vrouwen binnen. Proficiat aan de rat-
tenvangers.

ma. 30 - In de familie Schelkens een bijzondere gebeurtenis. Neen... terug geen geboorte maar.... een Solo-slim. Edward Schelkens wist deze zonder blozen te spelen met 11 klaveren. Alleen de dame en de tien ontbrak. Daarbij werd hij echter begiftigd met ruiten haas er heer.
Medespelers : Jan Schelkens, Maria Schelkens en Michel Tersego
Zijn commentaar....."Daarvoor moest ik wachten tot mijn vier-
entwintig jaar;"

si. 31 - Op de autostrade ter hoogte van de firma Gillis worden de V.W.'s zo maar op de baan gegooid. Wat scheelt er eigenlijk aan deze wagens ? Konden die nu niet wachten tot aan de garage Vissers of wilden ze nu eens hun eigen goesting doen ??

KONSTRUKTIE WERKHUIZEN
VAN DEN MOOTER
BREENDONK

TEL. BOOM (03) 786844

Beenhouwersstraat, 23-25

Uit sympathie

Jan MAES
 Zuivelhandel

Oude Schaafstraat

Uit sympathie

Josef Van Asch - De Bloek
 Kruidenierswaren

Dorp

Uit sympathie

Clem. Aelbrecht en zonen
 Tuinaanleg
 Schaafstraat

Uit sympathie

Henri VISSERS

Alle schilder en decora-
 tiewerk

C. Verschaevestraat

Uit sympathie

Van Breeda - Verlinden
 Kruidenierswaren - zuivelproduk-
 ten en textiel

Schaafstraat

Uit sympathie

Rène VAN INGRIGHEM

Textiel - Kruidenierswaren - likeuren

Dorp

Castel BREENDONK

Autostrade

Tel. (052) 385.38

ZAAL TER BESCHIKKING VOOR
FEESTEN, VERGADERINGEN, HUWELIJKEN, ENZ.

Mooie zaal met uitzonderlijk uitzicht, en veelvuldige mogelijkheden wordt gratis ter beschikking gesteld.

Ondanks alle voordelen liggen de tarieven niet hoger dan elders.

Komt gerust met ons over de voorwaarden praten, het verbindt U tot niets.

